

fuldt uddannet og tilstrækkelig stor Depotstyrke, som man kan sende til Erstatning. Der er i det fremsatte Forslag gjort Regning paa, at Fodfolket vil faae en aarlig Tilgang af 4,500 Rekruter. Denne Regning er baseret paa, at Gjennemsnittet af de sidste 10 Aar har været 4,800 Mand, og man formener saa, at man mindst maa faae 4,500 Mand. Men for at man kan tage et saadant Gjennemsnitstal for en Række af Aar, er det nødvendigt, at Rekruterne i disse ere udfærbne efter de samme Regler, og det har ikke været Tilfældet, thi den sidste fgl. Anordning, som forøvrigt nylig er modificeret, er af 16de August 1876. Man kan derfor efter min Mening kun bruge de tre sidste Aar som Udgangspunkt, og tager man disse og fradrager i Tilgangen den Styrke, som efter Lovforslaget skal benyttes til andre Baabenarter og til Søværnet, vil Resultatet blive, at der i 1877 vilde være bleven 375 Mand, i 1878 416 og det sidste Aar 442 Mand ved hver Ufdeling iftedetfor de paaregnede 450. Der er altsaa en Stigning tilstede, og der er, som den ærebe Krigsminister gjorde opmærksom paa, sket en Forandring i Anordningen, som gjør det rimeligt, at Stigningen vil vedblive. Foreløbig skal jeg imidlertid holde mig til den opstillede Beregning, der gaar ud paa, at Fodfolket faar 4,500 Mand aarligt. Men herfra maa regnes første Aars Dekrement til 7 pSt. — jeg tror ikke godt, man kan regne det mindre for Rekrutstyrken — men dernæst maa man ogsaa fradrage dem af Rekruterne, som blive anvendte som Befalingsmands elever til Officerer og Underofficerer. I Loven er der for samtlige Regimentter forlangt 600; jeg tager $\frac{1}{3}$ deraf, 200, et Tal, der svarer til den aarlige Tilgang af værnepligtige Befalingsmand, som Loven har paaregnet, vi komme da til ned til 4,000 Mand; hvilket for 7 Aargange giver 28,000 Mand. Men herfra maa drages $2\frac{1}{2}$ pSt., og man kommer da til en Rest af ca. 24,000 Mand, det vil sige, vi naae til Nød at faae mobiliseret vore 3 Batailloner ved hvert Regiment, men faae ikke en eneste Mand ved Depotstyrken som Erstatningsmandskab. Der er endnu Set vedrørende Fodfolkets Ordning, jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa. Det siges et Sted i Motiverne, at den foreslaede Ordning har den Fordel, at Enhver i Forveien veed, hvornaar og hvor ofte han bliver indkaldt; men jeg er bange for, at den Fordel, man har derved, vil komme Hæren noget til Skade. Thi ser man hen til Bestemmelserne om Indkaldelsen efter § 15, saa indkaldes de 5 af Fodfolksregimentterne til Leirøvelse og de andre 5 til Øvelse ved Garnisonerne. Naar derfor en Rekrut melder sig ved det Regiment, der skal i Leir, er han for det Første sikker paa at komme i Leir, men tillige paa at blive indkaldt to Gange. Men sørger han for at melde sig til det Regiment, der skal have Øvelse ved Garnisonen, bliver han kun

indkaldt een Gang, og om jeg end vil tro det Bedste om mine Medborgeres Fædrelandsfærlighed, tror jeg dog ikke, at nogen Mand vil melde sig, hvor han har Udfigt til at blive indkaldt flere Gange, naar han kan slippe med een. Jeg tror, at det er vigtigt at have sin Opmærksomhed henvendt herpaa, fordi det fører til den Konsekvens, at man det ene Aar sandsynligvis faar en overordentlig stor Tilgang, langt over 4,500, medens der høert andet Aar langtsra møder den nødvendige Styrke, og Inkonvenienten heraf vil vise sig ikke alene ved Fodfolkets Regimentter, men ogsaa ved Garden, da denne høert andet Aar skal deltage i Leirøvelser, hvilket jeg anser iøvrigt for meget heldigt. Det ene Aar skal der nemlig til Leirøvelser indkaldes 2den og 3die Aargang og det andet Aar kun 2den Aargang. Er der derfor en stor, smut Mand, der veed, at han ved Sessjonen vil blive tagen til Garden, saa er der en høj Grad af Sandsynlighed for, at han vælger det Aar, hvor han kun kan blive indkaldt 1 Gang, og da Garden aarligt skal have sine 270 Mand alligevel, saa vil Følgen deraf blive, at den høert andet Aar faar en mindre god Tilgang. Jeg har tilladt mig at berøre dette Spørgsmaal udførligt, fordi jeg tror, at det har den allerførste Betydning; men jeg har ikke fremsat disse Bemærkninger, fordi det var min Mening kun at ville anvende nedbrydende Kritik, naar jeg ikke troede tillige at kunne fremsætte Forslag, der kunne føre os ud over Banfælighederne, forsaavidt som man ellers er enig. — Man kan gaa to Veie. Enten kan man blive ved det Bestaaende, og naar jeg udtaler, at jeg helst vilde blive ved det Bestaaende, saa veed jeg vel, at dette staar i Modstrid med det Formaal, som den ærebe Krigsminister har udtalt, at der har været ledende for hans Bestemmelser, idet han før udtalte, at det ved Forslaget havde været hans Ønske at gjøre det muligt, at Regimentscheferne kunde faae Leilighed til at faae deres 3 Batailloner samlede til større Øvelse. Dette Ønske deler jeg, og jeg har selv tidligere udtalt mig i lignende Retning; men har jeg Valget imellem 2 Ting, enten at skabe en Leilighed for Regimentscheferne til at faae deres Batailloner samlede, eller skabe en saa god Uddannelse som mulig for Bataillonerne og Kompagnierne, saa vælger jeg det sidste, fordi efter min Mening den store Nytte, Regimentet skal stiftte, er langt større paa det administrativ-soziale Omraade end paa det taktiske. Det er altsaa den ene Veie. Hvad den anden angaar, er jeg ikke bange for at tage Rekruterne med til de større Øvelser det første Aar, de ere uddannebe. Jeg veed vel, at Mange have den Anskuelse, at man ikke bør bruge Rekruterne paa denne Maade; men naar galt skal være, naar det er Soveformaalet for Bestræbelserne at faae Regimentscheferne til ved alle større Øvelser at have deres